

kolm head luggemisse tülli üllespanna, ja kui saab trükkitud, siis woiwad ennam kui tuhhat innimese hinged seäst seest öppetust sada. Algatkus ta nüüd on? Kuaga väljapühitud, tüdrue viskas prüggi unniko peale. Oh teie waesekessed! enne puhta tiva fulges, nüüd on ots teil mudda sees!

Ma mõtlesin: Kui paljo innimesed peaksid veel Maapeale jäma ellama, kui suur Jummal tahhaks ka nenda älkiste kohhut moista, et kui innimese süddame fulg warfi ei kirjoja: „Säh, kissu kurrat!”

Oh sedda Jumimala pitka meest ning ütle matta kannatus! Kuidas Temma katSUB ja watab, parrandab ja leikab: eks temmaast ommeti peaks ka veel üks kolbar sullekenne sama; monni leht taewa ramatusse kirjetada.

Ja saab, ja inglid laulivad römo pääraist Allelujah!

Salmikenne.

„Jehowa, ärra nomi mind mitte ommas sureb wihhas, ja ärra karrista mind mitte ommas tullises wihhas.”

„Issand, keik mo iggatseminne on sul teäda,

ja mo öhkaminne ep olle so eest warjul.” Paul. 38, 2. 10.

Üks firri.

1840.

Armas hingekarjane. Minna palluks Jeesusse lauale ülleskirjotada, ma pallun sind vägga süddamest, kui fa mind selle ilmalikko ramato siisse ülleskirjotud, pallu, et se üllem karjane, kes omma ellu minno eest on jätnud, ja wimist wretilka lasud riisti samlast möda mahhajoosta minno patto pääraist, et se kirjetaks mind selle elloramato siisse ülles. Ja minnul on nüüd vägga kurbdus ja halle meel, et minna ei olle joudmid töeks tehha, mis ma sel surel redil lubbasin omma Issandale: „Sinno kätte annan minna omma waimo!” — Algga minna ei olle mitte annud temma kätte, waid selle teise waimo kätte, kes müüd iggawesje wallusse tahhabata!

Nüüd tahhaks ma taggasid tulla, ja ueste lubbada: agga mis aitab je minno lubbaminne? Ma ollen jo mittokorda lubband, ja ei fa töeks tehtud: oh lubba sinna, armas Jeesus, ennast minnule, ja te sinna töeks minno sees! Mo südda öhlab wallo sees, et sa ei ellaud minno sees!